

REDE UITGESPROKEN TER OPENING VAN DE
JAARVERGADERING DER NEDERLANDSCHE BOSCHBOUW
VEREENIGING OP 10 OCTOBER TE LOCHEM
DOOR DE VOORZITTER, G. GERBRANDA.

Dames en Heren,

Ik open deze vergadering en heet U allen van harte welkom, in het bijzonder Jhr van Nispen tot Sevenaer, de voorzitter van de Nederlandse Vereniging van Boseigenaren die zo vriendelijk is op een uitnodiging onzerzijds, deze najaarsvergadering van onze vereniging bij te wonen. Mijnheer van Nispen tot Sevenaer, wij stellen een goede samenwerking met Uwe vereniging in het belang van de Nederlandse Bosbouw op hoge prijs en waarden het dat, zoals ons reeds bekend is, ook Uwe Vereniging gaarne met de onze wil samenwerken.

Sinds onze Vereniging hare voorjaarsvergadering hield zijn er belangrijke gebeurtenissen voorgevallen. Alvorens deze te releveren heb ik behoefte om in de eerste plaats het overlijden te gedenken van drie onzer leden en wel mevrouw v. Heek-Ter Horst te Enschede, de heer Wilinghe Prins te Oldeberkoop en Ir J. Boekestein te Apeldoorn.

Wij betreuren het verlies van deze leden zeer en vooral het tragisch sterfgeval van Ir Boekestein, die als slachtoffer van een ernstige ziekte, welke ons land teistert, op nog jeugdige leeftijd aan zijn gezin, aan zijn dienst, de Koninklijke Houtvesterijen, en aan onze Vereniging is ontvallen. Wij hopen dat zijne echtgenote en zijne nog jeugdige kinderen, de kracht gegeven moge worden om deze zware slag te boven te komen.

Ik verzoek U, U van Uw zetels te verheffen, om de overledenen een ogenblik in gepaste stilte te gedenken.

Ik dank U.

Als ik dan de verschillende belangrijke gebeurtenissen vermeld, welke sedert onze voorjaarsvergadering, zijn voorgevallen, dan meen ik allereerst de wel bijzonder geslaagde excursie met een dertigtal leden onzer vereniging naar Denemarken te moeten vermelden. Deze excursie is niet alleen voor de daaraan deelnemende leden tot een zeer leerzame en ook aangename excursie geworden, maar bij die gelegenheid zijn de reeds tussen de Deense en Hollandse bosbouwers bestaande banden nog eens stevig aangehaald. Algemeen hadden de deelnemers de indruk dat de Deense Bosbouw de Nederlandse bosbouwers veel leerzaams laat aanschouwen op het gebied van de bosverpleging, speciaal de menging, dunning en verjonging. In ons maandblad is een uitvoerig verslag van deze reis verschenen en ik kan dan ook verder volstaan met op deze plaats nog eens een woord van hartelijke dank uit te spreken aan 't adres van de Deense bosbouwvereniging voor de wijze waarop zij deze tocht heeft georganiseerd en geleid.

Een tweede belangrijke gebeurtenis is de verschijning van het ontwerp van de nieuwe boswet. De heer Brantsma, die als vertegenwoordiger

van onze vereniging zitting heeft gehad in de Commissie welke dit ontwerp heeft samengesteld, zal er ons in de loop van deze vergadering nog een en ander over vertellen.

Ik meen in dit openingswoord te mogen volstaan met er op te wijzen, dat m.i. dit ontwerp ten opzichte van de bestaande boswetgeving de mogelijkheid biedt tot belangrijke verbeteringen.

Zo mag, wanneer dit ontwerp, zij het misschien op ondergeschikte punten enigszins gewijzigd, tot wet is verheven, worden verwacht dat van Staatswege meer aandacht zal worden geschonken aan de voorlichting op het gebied van de bosbouw.

Ook de instelling van een Raad van Advies en van een Raad van Beroep acht ik een grote verbetering. Daarnaast mag alsdan worden verwacht, dat de invoering van bedrijfsplannen bij de particuliere bosbedrijven zal worden bevorderd.

Ook aan de functie van het bos als object van natuurschoon en van recreatie wijdt dit ontwerp aandacht.

In de derde plaats wijs ik op de tot standkoming van de Stichting: „Verbetering Houtopstanden”. In ons laatst verschenen tijdschrift is daarover een mededeling opgenomen. Ik hoop, dat deze Stichting als samenbundelend en overkoepelend orgaan veel nuttig werk op het gebied van veredeling van bosplantsoen en laanbomen zal verrichten.

Vervolgens breng ik onder Uw aandacht dat wel gelden uit de zgn. tegenwaarderekening beschikbaar zijn gesteld voor de omzetting van hakhout tot bouw- en grasland, maar dat het niet is mogen gelukken eveneens gelden uit deze rekening beschikbaar te krijgen voor de omzetting van hakhout tot opgaand bos. Men achtte dit laatste niet van voldoende belang voor de productieverhoging.

Hieruit spreekt wel een ontstellend gemis aan begrip van de aard en betekenis van de houtproductie. Voor de zoveelste maal blijkt hieruit ook weer hoezeer men de bosbouw nog niet gelijkwaardig beschouwt met land- en tuinbouw. Het is ons aller plicht om overal en steeds wanneer zulks pas geeft, de betekenis van de houtproductie en ook de betekenis, welke een voldoende grote houtvoorraad vooral in tijden van oorlog en andere abnormale omstandigheden heeft, in het juiste licht te stellen.

Op het gebied van de rationalisatie en arbeidsefficiency valt, als voornaamste feit te vermelden, dat door de Nederlandse Heidemaatschappij een bosarbeidsschool is opgericht voor de rationalisatie van de bosarbeid, welke school voorlopig uitsluitend is opengesteld voor personeel en arbeiders van deze Maatschappij.

Wat de houtprijzen betreft wordt algemeen enige daling verwacht ten opzichte van de prijzen van het vorige seizoen, voorspellingen vallen echter nog moeilijk te maken, een daling van betekenis is m.i. echter niet te verwachten, daar dan aanstonds het aanbod belangrijk zou worden verminderd.

Wat onze Vereniging zelve betreft kan worden geconstateerd, dat het ledental van 1 Januari 1952 tot heden is toegenomen van 250 tot 254. Ik moge Uw aller medewerking inroepen om te trachten het ledental regelmatig op te voeren.

De Centrale Cie. voor de door onze vereniging ingestelde studiekkring is geïnstalleerd, voorzitter is ons medelid Professor Becking.

Ons medelid de heer B. Veen promoveerde op een proefschrift over „Herkomst onderzoek van de douglas in Nederland“. Van harte wensen wij hem geluk met deze promotie.

Voorts bereikte ons lid van verdienste de heer E. D. van Dissel de leeftijd der zeer sterken.

Hiermede geloof ik de belangrijkste gebeurtenissen uit de bosbouw en uit ons Verenigingsleven, welke zijn voorgevallen na onze voorjaarsvergadering, te hebben vermeld.

Ik spreek de wens uit, dat deze najaarsvergadering er het hare toe moge bijdragen, dat onze Vereniging moge groeien en bloeien.

HET ONTWERP BOSWET

door

J. van Soest.

Als product van zijn tijd kan iedere wet worden gezien als de vertolking van de rechtsopvattingen, die heersen in het gebied waarvoor deze wet geldt. Daarnaast geeft echter een wet tevens richting aan de ontwikkeling van de materie, die zij regelt en drukt daarmede haar stempel op de toekomst, een toekomst van dikwijls vele jaren, want wetswijzigingen zijn nu eenmaal niet aan de orde van de dag en zeker niet wanneer het gaat om een zeer beperkt gebied als bij voorbeeld dat van de bosbouw.

Het is dan ook vooral om de laatste reden, dat de Nederlandsche Boschbouw Vereeniging onlangs het besluit nam, aan het Ontwerp Boswet, dat in de loop van deze zomer tot stand is gekomen, een afzonderlijke vergadering te wijden. Daarop vooruitlopend werd aan de leden van onze vereniging de gelegenheid geboden tot 1 Januari 1953 schriftelijk wenssen met betrekking tot dit onderwerp naar voren te brengen, teneinde daarover in bedoelde afzonderlijke vergadering op de meest vruchtbare wijze van gedachten te kunnen wisselen. Men kon zich desgewenst het ontwerp, dat door de Algemene Landsdrukkerij is uitgegeven, aanschaffen en zich aldus verdiepen in dit onderwerp.

Evenwel zal niet een ieder, hoewel het hem overigens aan belangstelling voor dit onderwerp niet behoeft te ontbreken, zich geroepen voelen een min of meer uitvoerige studie te maken van dit rapport. Zowel de begeleidende brief van de „Commissie tot Herziening van de Boswet 1922“ aan de Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening, als de Memorie van Toelichting zijn in prettig leesbare taal geschreven. Doch de tekst van de wet is nu eenmaal geen treinctuur, of iets wat daarmede te vergelijken valt, zodat velen ervoor terugdeinzen hieraan de nodige aandacht te besteden. Het wil mij dan ook nuttig voorkomen, op deze plaats een enigszins beknopte uiteenzetting te geven van de inhoud van het nieuwe ontwerp, zonder overigens op enigerlei wijze persoonlijke opvattingen naar voren te brengen. Dit laatste zou beter kunnen geschieden na afloop van de meer genoemde vergadering van onze vereniging, waarbij dan voor alle in die bijeenkomst geuite opmerkingen een plaats zou kunnen worden ingeruimd.

Wanneer wij uitgaan van de thans geldende bepalingen betreffende de bosbouw, kunnen we allereerst opmerken, dat in het nieuwe ontwerp de verplichting tot herbebossing blijft bestaan, ongeacht of de oude opstand door velling is verdwenen, dan wel op andere wijze is doodgegaan. Voor de herbebossing staat een termijn van 3 jaren. De verplichting blijft op het perceel rusten, wanneer intussen een ander het plantrecht heeft verkregen. In sommige gevallen van rechtsovergang is echter sprake van een verlenging van deze termijn van 3 jaren, tot een maximum van 6 jaren. Gedurende 2 jaren moet de jonge aanplant worden verzorgd en zo nodig twee maal ingeboet. De mogelijkheid van ontheffing van de herbebossingsverplichting zal gelijktijdig met andere ontheffingen hierna worden besproken. Er kan hierbij nog worden opgemerkt, dat voor populieren en wilgen op of langs bouw- of weiland (dus niet in bosverband) geen verplichting tot herbebossing bestaat. Overigens geldt de wet voor elke houtopstand, waaronder wordt verstaan hakhout, griendhout en een of meer bomen. Uitgezonderd zijn fruitbomen, terwijl op kerstbomen en kweekgoed alleen de bepalingen over schade door dieren en plantenziekten van toepassing zijn.

Voor een velling is geen kapvergunning meer vereist. Men kan volstaan met een kennisgeving aan de directeur van het Staatsbosbeheer, op daartoe vast te stellen formulieren. Deze kennisgeving moet minstens een maand tevoren worden gedaan. De directeur van het Staatsbosbeheer, die wij, evenals de wet dit doet, verder korthedshalve met „Directeur” zullen aanduiden, kan de velling verbieden, indien hij deze in strijd acht met oordeelkundig beheer. Hij moet dit dan schriftelijk ter kennis van belanghebbende brengen. Indien men na een maand niets meer heeft vernomen, kan men dus aannemen, dat tegen de voorgenomen velling geen bezwaar bestaat. De aangifteplicht geldt niet voor houtopstanden binnen de bebouwde kom, alsmede op erven en in tuinen en evenmin voor periodiek vellen van grienden en hakhout en voor normale dunningen, waaronder de wet verstaat vellingen, die uitsluitend als een oordeelkundige verzorgingsmaatregel moeten worden beschouwd. Lichtingen vallen blijkbaar niet onder dit begrip.

Wanneer men vellingen verricht overeenkomstig een door de Directeur goedgekeurd bedrijfsplan, vervalt de verplichte aangifte. In de wet is nauwkeurig omschreven, welke gegevens dit bedrijfsplan moet bevatten. Wanneer de Directeur een bedrijfsplan, dat ten hoogste 10 jaren zal mogen gelden, heeft goedgekeurd, kan hij de goedkeuring intrekken, wanneer hem is gebleken, dat de werkelijkheid in ernstige mate afwijkt van de in het plan vastgelegde voornemens. Ook kan de goedkeuring worden ingetrokken, wanneer blijkt, dat de gegevens niet juist zijn. De gebruiker is te allen tijde bevoegd zijn bedrijfsplan te herzien, derhalve ook voordat de termijn van 10 jaren is verstreken, en kan dan een nieuw bedrijfsplan ter goedkeuring voorleggen.

Terwijl voor particulieren een bedrijfsplan dus facultatief is, is dit voor publiekrechtelijke lichamen met meer dan 25 ha bos verplicht. Deze verplichting gaat in 5 jaren nadat de wet in werking zal zijn getreden.

De directeur van het Staatsbosbeheer kan dus op grond van bedrijfs-economische overwegingen een velling verbieden. De Minister (van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening) kan hetzelfde doen op andere aan het algemeen belang ontleende gronden. In het laatste geval

kan eerst een tijdelijk en daarna een definitief verbod worden opgelegd, hetwelk een geldigheidsduur heeft van ten hoogste 5 jaren en telkens met eenzelfde termijn kan worden verlengd. Particulieren kunnen in geval van een dergelijk verbod schadevergoeding vragen, publiekrechtelijke lichamen en andere organisaties ten algemenen nutte niet. De schade wordt zo mogelijk in onderling overleg geregeld. Gelukt dit niet, dan kan de belanghebbende de zaak op de gewone wijze bij de burgerrechter aanbrengen. Deze mag alleen een jaarlijks te betalen vergoeding toekennen voor vermindering in de hoedanigheid van de houtopstand en voor rechtstreekse en concreet aanwijsbare schade, die voortvloeit uit de door het verbod veroorzaakte belemmering. De vergoeding eindigt wanneer het verbod tot vellen ophoudt of wanneer de houtopstand is vergaan. De Minister is bevoegd op eigen initiatief dan wel op verzoek van de betrokkene het verbod te allen tijde op te heffen. Houtopstanden op erven en in tuinen vallen niet onder deze regeling, overige houtopstanden wel, dus ook indien deze binnen de bebouwde kom zijn gelegen. De Directeur moet een openbaar register aanhouden van de opstanden, waarop zo'n kapverbod rust.

Aangezien aangifte van voorgenomen velling en herbebossingsplicht niet van toepassing zijn op houtopstanden binnen de bebouwde kom, is de bevoegdheid, hierover nadere voorschriften vast te stellen, toegekend aan de gemeenteraad. Evenwel mist de gemeenteraad het recht, in deze voorschriften houtopstanden in tuinen en op erven te betrekken.

Voorts rust op de bosbouwer nog de verplichting mee te werken aan de bosstatistiek. Enerzijds moet hij desgevraagd telkens opgeven hoeveel m³ hout in het afgelopen kalenderjaar is geveld, anderzijds moet hij eenmaal in de 10 jaren het Staatsbosbeheer de gelegenheid bieden gegevens te verzamelen over de in zijn bos aanwezige houtvoorraad.

Tot besluit van de verplichtingen, die op de bosbezitter komen te rusten, noemen we de bepalingen betreffende brandgevaar en schade door dieren en plantenziekten. Vergeleken met hetgeen hierover in de Boschwet 1922 is vermeld, valt ons het volgende op.

Allereerst moet elke bosoppervlakte van 35 ha naaldhout jonger dan 30 jaar en niet bestaande uit lariks, worden omzood met een brandvrije strook. Voorts kan de Minister de onderhoudsplichtige van een openbare weg ertoe verplichten deze bij voortduring voldoende brandvrij te houden.

Evenals in de oude wet moeten in bossen, die in de nabijheid van spoor- en tramwegen liggen, voorzorgsmaatregelen worden genomen tegen brand. Echter is dit in de nieuwe wet beperkt tot de lijnen, waarop stoomlocomotieven rijden. Bovendien is thans de bewijslast omgekeerd. Vroeger moest de bosbezitter in geval van schade niet alleen aantonen, dat hij zijn voorzorgen had getroffen, doch hij moest tevens aannemelijk maken, dat de brand door de trein was veroorzaakt. Thans behoeft hij alleen het eerste te bewijzen en moeten de spoorwegen een andere oorzaak kunnen aantonen, indien deze niet tot schadevergoeding bereid zijn.

Bij algemene maatregel van bestuur kan een verbod om te roken of op andere wijze met vuur in het bos om te gaan, worden ingevoerd.

De bepalingen betreffende schade door dieren en plantenziekten zijn in wezen weinig veranderd. Alleen is de regeling voor schade en bestrijdingskosten wat soepeler geworden. Ook het wetsartikel betreffende

de maatregelen ter voorkoming van schade door de dennenscheerder als in technisch opzicht weinig veranderd; de verbeteringen zijn voornamelijk van juridische aard.

Het niet naleven van de bepalingen van de Boswet wordt beschouwd als economisch delict, behoudens het overtreden van een eventueel in het leven te roepen rookverbod, dat als overtreding zal worden gestraft, doch waarop even goed nog een hoogste straf van f 300 boete of 3 maanden hechtenis is gesteld.

Thans zullen wij de rechten van de bosbezitter aan een nadere beschouwing onderwerpen.

Wij zagen reeds dat de verplichting tot herbebossing een zakelijke last is, dat wil zeggen een onafscheidenlijk geheel vormt met de grond en zich dus niets aantrekt van veranderingen in de eigendomstoestand. In verband hiermede kan iedere belanghebbende aan de Directeur vragen in hoeverre deze iets bekend is over een verplichting tot herbebossing van een bepaald perceel. Volledige zekerheid geeft het bericht van de Directeur niet, daar immers de velling plaats zou kunnen hebben gehad buiten diens medeweten. En ook voor wederrechtelijke vellingen geldt de verplichting tot herbebossing. Daarnaast is iemand, die grond, waarop een dergelijke verplichting rust, aan een ander overdraagt, verplicht om dit in de acte van overdracht te doen vermelden. De wet eist dus, dat de nieuwe eigenaar door de oude eigenaar moet worden ingelicht, terwijl hij daarnaast nog informaties bij het Staatsbosbeheer kan inwinnen.

Voorts kan iedere belanghebbende aan de Directeur een beoordeling vragen over een uitgevoerde herbebossing, zodat men niet blijvend in de onzekerheid behoeft te verkeren, of een herbebossing voldoet aan de wettelijke eisen.

Op de mogelijkheid tot het ter goedkeuring aanbieden van een bedrijfsplan is reeds eerder gewezen.

Verder is algemene, door de Minister te verlenen en in de Staatscourant bekend te maken, ontheffing mogelijk van de bepalingen, genoemd in de artikelen 12, 19, 20 en 24, achtereenvolgens handelend over brandsingels, ongeschild dennenhout, achtereenvolgens handelende verplichte herbebossing, en verplichte aangifte van voorgenomen vellingen. Een bijzondere ontheffing kan incidenteel worden aangevraagd, in dit geval aan de Directeur.

Aan de ontheffing kunnen voorwaarden worden verbonden. Als voorbeeld kan worden genoemd vrijstelling van de verplichting tot herbebossing van een bepaald perceel, mits een ander perceel in plaats daarvan wordt bebost.

De beslissingen van de Directeur moeten met redenen omkleed zijn en worden schriftelijk ter kennis van de betrokkenen gebracht. Zij vermelden de mogelijkheid van een bezwaarschrift en de daarvoor gestelde termijn.

Wanneer men van mening is, dat de Directeur niet voldoende vlot is met het nemen van zijn beslissing, kan men zich wenden tot de Raad van Beroep voor het Boswezen — waarover later meer — die dan een termijn stelt waarbinnen de beslissing moet worden genomen. Zodra een beslissing ter kennis van betrokkene is gebracht, kan deze hiertegen een met redenen omkleed bezwaarschrift indienen bij de Directeur. Voor

deze indiening staat een termijn van 30 dagen. Men kan slechts bezwaar maken tegen de beslissing in haar geheel. Over dit bezwaarschrift wint de Directeur eerst advies in bij de Bosraad, op welk college eveneens hierna nog zal worden terug gekomen.

Mocht daarna de verzoeker nog niet tevreden zijn, dan kan hij beroep aantekenen bij de Raad van Beroep voor het Boswezen. Dit is een geheel nieuwe instelling in onze bosbouw, een rechtscollege, dat in deze geschillen uitspraak doet, waarop geen hoger beroep mogelijk is.

Met de nieuwe Boswet zal voorts de Bosraad herleven. Zelfs kan deze worden ingesteld voordat de Boswet als geheel in werking treedt. Dit is uiteraard gedaan om de zekerheid te hebben, dat terstond na het in werking treden van de wet de Bosraad zijn taak zal kunnen verrichten. Hoewel deze nieuwe Bosraad niet meer, zoals vroeger, bemoeienis heeft met de Natuurschoonwet 1928, zal zijn taak zeer omvangrijk zijn. Hij kan eigener beweging de minster van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening van advies dienen en moet desgevraagd raad geven aan deze minister, de directeur van het Staatsbosbeheer, de Raad van Beroep voor het Boswezen, Gedeputeerde Staten en het College van Burgemeester en Wethouders. In verscheidene concrete gevallen moet de Bosraad steeds worden gehoord. De wet noemt: wanneer de Minister iemand de verplichting wil opleggen om een openbare weg voortdurend brandvrij te houden; wanneer bij algemene maatregel van bestuur een verbod tot roken en verrichten van andere handelingen met vuur in of nabij bossen zal worden ingevoerd; wanneer bij algemene maatregel van bestuur algemene of door de Minister bijzondere voorschriften zullen worden gegeven met betrekking tot de bosbescherming; wanneer door dergelijke maatregelen schade is geleden door de betrokkene en deze schadeloosstelling aan de Minister heeft gevraagd. Voorts zal de Bosraad er in moeten worden gekend, hoe de formulieren voor het aangeven van voorgenomen vellingen zullen worden vastgesteld. Eveneens moet de Bosraad worden gehoord, indien de Minister het voornemen heeft een definitief kapverbod op te leggen op een houtopstand op grond van andere belangen dan uitsluitend de houtproductie, terwijl dit college ook kennis neemt van een eventueel verzoek om schadeloosstelling op grond van een dergelijk verbod. De Minister zal deze raad eveneens moeten horen indien hij het voornemen heeft een algemene ontheffing te verlenen voor de reeds eerder genoemde gevallen van de artikelen 12, 19, 20 en 24 en, zoals reeds eerder is opgemerkt, neemt de Bosraad ook kennis van alle bezwaarschriften, waarop de Directeur moet beslissen. In het laatste geval echter kan de raad als geheel deze taak overdragen aan een daartoe ingestelde commissie van tenminste 3 leden uit zijn midden.

En tenslotte wordt de Bosraad door Gedeputeerde Staten geraadpleegd, indien een gemeentelijke verordening betreffende het vellen van houtopstanden binnen de bebouwde kom is ontworpen en ter goedkeuring aan dit provinciale bestuursorgaan voorgelegd.

De adviezen van de Bosraad zijn niet bindend en worden in het algemeen alleen ter kennis gebracht aan degene die het advies heeft gevraagd (Minister, directeur Staatsbosbeheer enz.). Slechts wanneer het betreft een definitief kapverbod op grond van andere overwegingen dan die uitsluitend de houtproductie betreffen en waar tegenover de Bos-

raad een afwijzend standpunt heeft ingenomen, wordt daarvan gelijktijdig met het opleggen van dat verbod mededeling gedaan aan de gebruiker.

Tegenover de verplichtingen, die de wet stelt aan de „gebruikers van houtopstanden”, zoals de bosbezitters officieel worden genoemd, staan enige belangrijke tegemoetkomingen, waarvoor thans onze aandacht wordt gevraagd.

Allereerst schrijft de wet voor, dat voorlichting van rijkswegen zo veel mogelijk zal worden bevorderd. Voorts bestaat de mogelijkheid, dat de Minister subsidie verstrekt wanneer verschillende gebruikers hun bossen gezamenlijk deskundig willen laten beheren. Eveneens kunnen subsidies worden verleend voor het opmaken en herzien van bedrijfsplannen. En tenslotte kan deze geldelijke bijdrage uit de staatskas worden gegeven in geval van bosverbetering en bebossing van niet-bosgronden. In beide laatste gevallen kan in plaats van een subsidie, dan wel daarenboven, een renteloos voorschot worden verleend. Daarnaast kunnen subsidies en renteloze voorschotten worden verstrekt op andere gronden dan in het belang van de houtproductie, bij voorbeeld in verband met het natuurschoon.

In vergelijking met de regelingen die de Boschwet 1922 daarvoor kent, betekenen de nieuwe bepalingen betreffende geldelijke tegemoetkomingen van overheidswege wel een belangrijke stap vooruit. Althans in beginsel; immers de wet noemt in geen enkel geval een bedrag of een percentage en in de Memorie van Toelichting valt over deze financiële faciliteiten te lezen: „uiteeraard voor zover de toestand van 's lands financiën zulks gedpogt”.

Meer zekerheid bieden de in het wetsontwerp opgenomen fiscale verlichtingen. Zoals bekend wordt de grondbelasting geheven naar de belastbare opbrengst en deze kan in verband met een verandering van het perceel meer of minder worden. Van het eerste is ontginning van dane grond een bekend voorbeeld. In dit geval gaat, na tevoren gedane aangifte, de verhoging echter eerst na 28 jaren in. Verlaging is volgens de wet ten aanzien van onroerend goed alleen mogelijk, indien er sprake is van duurzame vermindering in opbrengst door onvoorziene rampen.

In deze bepalingen komt nu op tweeërlei wijze verandering. Allereerst wordt bij aanleg van bos de termijn verlengd tot 40 jaren. En voorts zal het volledig vellen van bossen wettelijk worden erkend als een gebeurtenis waardoor de belastbare opbrengst vermindert. Verplichte herbobossing zal dan worden gelijkgesteld met bebossing van woeste grond, zodat hiervoor eveneens gedurende 40 jaren vermindering van grondbelasting zal worden gegeven.